ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Αριθμός απόφασης

560 /2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αποτελούμενο από την Δικαστή [redacted], Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Πρωτοδικείου και την Γραμματέα [redacted].

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Ιανουαρίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: [redacted] του [redacted], κατοίκου [redacted] Γαζίου Ν. Ηρακλείου, ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο μετά των πληρεξουσίων δικηγόρων του [redacted] και [redacted], και κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1. [redacted] του [redacted], κατοίκου Αγιοκερατίδη Ροδιάς Δ. Μαλεβιζίου, και 2. Της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία «[redacted]» που εδρεύει στην Αθήνα (οδός [redacted] αρ. [redacted]) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο, ο μεν πρώτος μετά, η δε δεύτερη δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Γεωργίου Πιταροκοίλη, και κατέθεσαν κοινές προτάσεις.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 12.7.2017 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό 2979/ΕΓα/175/6.10.2017, η οποία προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην

αρχή της παρούσας δικάσιμο, και ενεγράφη στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων που παραστάθηκαν όπως σημειώθηκε παραπάνω, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις κατατεθείσες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ο ενάγων με την υπό κρίση αγωγή του εκθέτει ότι ο πρώτος εναγόμενος, οδηγώντας το υπ' αρ. κυκλοφορίας [redacted] ρυμουλκό μετά ρυμουλκούμενου όχημα ιδιοκτησίας του, το οποίο κατά τον άνω χρόνο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη στην δεύτερη εναγόμενη, προκάλεσε, από αποκλειστική του υπαιτιότητα, τον ειδικότερα αναφερόμενο τραυματισμό του, κατά το επισυμβάν τροχαίο ατύχημα που ειδικότερα εκθέτει στην αγωγή. Ότι εξαιτίας της παραπάνω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του πρώτου εναγόμενου ο ίδιος υπέστη την ειδικότερα αναφερόμενη περιουσιακή ζημία εξ ευρώ [1.350+1.092+4.050=] 6.492, ενώ περαιτέρω υπέστη και ηθική βλάβη, την οποία αποτιμά σε 74.960 ευρώ ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση [επιφυλασσόμενος για το επιπλέον ποσό των 40 ευρώ να το αξιώσει από τα ποινικά δικαστήρια]. Με βάση το ιστορικό αυτό, ο ενάγων ζητεί, όπως το αγωγικό αίτημα παραδεκτά περιορίστηκε με την εν μέρει μετατροπή του σε έντοκο αναγνωριστικό, σύμφωνα με τα παρακάτω αναφερόμενα, με δήλωσή του πληρεξούσιου δικηγόρου του στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά και μνεία στις έγγραφες προτάσεις του, κατ' άρθρα 223 σε συνδ. με 295 και 297 ΚΠολΔ, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, λόγω της ηθικής του βλάβης, να του καταβάλουν εις ολόκληρο το ποσό των 14.960 ευρώ, και να αναγνωριστεί κατά τα λοιπά η εις ολόκληρο υποχρέωσή τους να του καταβάλλουν, για τις λοιπές άνω αιτίες και διακρίσεις, το ποσό των 66.492 (6.492+ 60.000 €) ευρώ, άπαντα τα παραπάνω κονδύλια με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθώς επίσης να καταδικασθούν αυτοί στα δικαστικά του έξοδα. Με το περιεχόμενο αυτό η κρινόμενη αγωγή αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 7, 9, 14 παρ. 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 16 αριθ. 11, 22 και 37 ΚΠολΔ) για να συζητηθεί κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων

591 και 614 παρ.6 ΚΠολΔ, είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 330, 340, 345, 346, 481, 482, 914, 926, 929, 930, 932 ΑΚ, 70, 74 στ.1, 176, 191 παρ.2 ΚΠολΔ, 2, 4, 9, 10 Ν. ΓπΝ/1911, ο οποίος διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την έναρξη ισχύος του ΑΚ με τα άρθρα 47 και 114 ΕισΝΑΚ, 1, 2, 6, 10 παρ. 1 Ν. 489/1976 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως της εξ ατυχημάτων αυτοκινήτων αστικής ευθύνης», πλην του κονδυλίου καταβολής διαφυγόντων εισοδημάτων κατά το χρόνο ανάρρωσης του ενάγοντος από τον επίδικο τραυματισμό του, το οποίο κρίνεται απορριπτέο ως αόριστο. Ειδικότερα, κατά τα άρθρα 297 και 298 Α.Κ, ο υπόχρεος σε αποζημίωση οφείλει να την παράσχει σε χρήμα. Η αποζημίωση περιλαμβάνει την μείωση της περιουσίας του δανειστή (θετική ζημία), καθώς και το διαφυγόν κέρδος, δηλαδή εκείνο που προσδοκά κανείς με πιθανότητα, σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί. Από την διάταξη αυτή προκύπτει ότι τα περιστατικά που προσδιορίζουν την προσδοκία ορισμένου κέρδους, με βάση την κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων πιθανότητα, καθώς επίσης οι ειδικές περιστάσεις και τα ληφθέντα προπαρασκευαστικά μέτρα, πρέπει, κατά το άρθρο 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ, να εκτίθενται στην αγωγή. Δεν αρκεί δηλαδή η αφηρημένη επανάληψη των εκφράσεων του άρθρου 298 Α.Κ, ούτε του κέρδους που φέρεται συνολικά ως διαφυγόν, αλλά απαιτείται η εξειδικευμένη και λεπτομερής, κατά περίπτωση, μνεία των συγκεκριμένων περιστατικών, περιστάσεων και μέτρων, που καθιστούν πιθανό το κέρδος ως προς τα επί μέρους κονδύλια και ιδιαίτερη επίκληση των κονδυλίων αυτών (Ολομ. Α.Π. 20/1992, ΝοΒ 1993/85, ΑΠ 998/2003 ΧΡΙΔ 2004/44, ΕΦΑΘ 4731/2003, ΑΡΧΝ2005/165). Εξάλλου, όταν ασκείται αξίωση, με την οποία ζητείται η καταβολή των κερδών και εν γένει εισοδημάτων, τα οποία απώλεσε ο παθών ως ελεύθερος επαγγελματίας συνεπεία τροχαίου ατυχήματος, δεν αρκεί να αναφέρει ο ενάγων ότι, επειδή στο προηγούμενο του ατυχήματος χρονικό διάστημα ασκούσε μία γενικώς επικερδή δραστηριότητα λόγω της υπερεντατικοποιημένης προσωπικής του εργασίας, θα είχε και στο επόμενο χρονικό διάστημα ανάλογα κέρδη με βάση τη συνήθη πορεία των πραγμάτων,

ούτε να αναφέρεται αορίστως στο ότι τα πιθανολογούμενα ως άνω κέρδη του ανέρχονται στο ποσό που θα δαπανούσε, εάν αναγκαζόταν να προσλάβει υποκατάστατη δύναμη, ή ότι πράγματι προσέλαβε τέτοια [το οποίο κονδύλιο αφορά θετική και όχι αποθετική ζημία], αλλά θα πρέπει να αναλύει πως προκύπτουν τα εκτιθέμενα, μετά πιθανότητας, ως διαφυγόντα κέρδη, με βάση την συνήθη πορεία των πραγμάτων και βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, τα οποία θα πρέπει – για το ορισμένο της αξίωσής του – να εκθέτει στο εισαγωγικό του δικόγραφο. Τούτο δε καθόσον, εφόσον δεν αμείβεται με μισθό, θα πρέπει να προσδιορίζει πως υπολογίζεται το εκτιθέμενο από αυτόν ως απωλεσθέν εισόδημα. Στην προκείμενη περίπτωση ο ενάγων, ενώ αναφέρει ότι κατά τον χρόνο πριν από το ένδικο ατύχημα ασχολούνταν με την εμπορία έτοιμων γευμάτων ως ελεύθερος επαγγελματίας πλήρους απασχόλησης, διατηρών επιχείρηση παρασκευής και πώλησης ετοίμων γευμάτων, υπολογίζει ως καθαρό μηνιαίο διαφυγόν κέρδος το ποσό που θα αναγκαζόταν να δαπανήσει μηνιαίως για την απασχόληση ενός έμπειρου μισθωτού αντίστοιχης ειδικότητας στην επιχείρησή του, χωρίς μάλιστα να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και ανενδοίαστο κατά πόσο πράγματι προσέλαβε τέτοιο άτομο στην επιχείρησή του, ώστε να δύναται το εν λόγω κονδύλιο να εκτιμηθεί ως πραγματοποιηθείσα δαπάνη για την πρόσληψη υποκατάστατης δύναμης, και χωρίς να εκθέτει ουδόλως στοιχεία που να θεμελιώνουν πως προέκυπταν τα έως τον χρόνο του ατυχήματος μηνιαία καθαρά εισοδήματά του από την απασχόλησή του, ούτε ποια ήταν τα προπαρασκευαστικά μέτρα που είχε λάβει ή οι περιστάσεις, ώστε και στα επόμενα χρονικά διαστήματα να έχει ανάλογα εισοδήματα [ΑΠ 1067/2014, ΑΠ 1062/2008, ΑΠ 559/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Πρέπει, επομένως, η υπό κρίση αγωγή, καθ' ό μέρος κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το αναλογούν για το καταψηφιστικό της αίτημα τέλος δικαστικού ενσήμου μετά των υπέρ τρίτων προσαυξήσεων (ιδ. ηλεκτρονικό παράβολο με κωδ. Αριθμό 21711441995808060016 μετά της από 6.6.2018 απόδειξης πληρωμής του στην Τράπεζα Πειραιώς).

Οι εναγόμενοι με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου τους που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και επαναλαμβάνεται στις νομίμως κατατεθείσες

προτάσεις τους, αρνούνται γενικά την αγωγή και τα επιμέρους κονδύλια, ενώ προβάλλουν επικουρικά τον ισχυρισμό ότι ο ενάγων είναι αποκλειστικά υπαίτιος, άλλως συνυπαίτιος στο ένδικο ατύχημα σε ποσοστό 95%, εκ των οποίων ο μεν ισχυρισμός περί αποκλειστικής υπαιτιότητας στην πρόκληση του ως άνω ατυχήματος αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση κατά το μέρος που η αγωγή στηρίζεται στις διατάξεις του άρθρου 914 ΑΚ και νόμιμη ένσταση ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου 5 του Ν. ΓπΝ/1911 καθ' ο μέρος στηρίζεται η αγωγή στις διατάξεις του νόμου αυτού, ενώ ως προς το δεύτερο σκέλος του περί συνυπαιτιότητας αποτελεί νόμιμη ένσταση εκ του άρθρου 300 ΑΚ, ο οποίος ισχυρισμός πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία, λόγω της εκ μέρους του ενάγοντος αρνήσεώς του.

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης και την χωρίς όρκο εξέταση του πρώτου εναγόμενου στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου, τις φωτογραφίες, η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητείται [άρθρα 444 αρ. 3, 448 παρ. 2 και 457 παρ. 4 ΚΠολΔ], χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η προσκομισθείσα μετ' επικλήσεως από τον ενάγοντα με αριθμό 36.627/25.1.2018 ένορκη βεβαίωση της [redacted] χρας [redacted] ενώπιον της Συμβολαιογράφου Ηρακλείου Ελένης Γ. Βαρβεράκη, δεδομένου ότι ελήφθη κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 422 παρ.1 ΚΠολΔ που ορίζει τις προϋποθέσεις νομότυπης κλήτευσης για την λήψη της, καθώς η κλήτευση του αντιδίκου έλαβε χώρα με την σχετική προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης της 23.1.2018, και η ένορκη βεβαίωση έλαβε χώρα την 25.1.2018, ήτοι χωρίς να έχουν παρέλθει δύο τουλάχιστον εργάσιμες ημέρες, όπως επιτάσσει η ως άνω διάταξη, καθώς και από τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται, μεταξύ των οποίων και η από 12.8.2016 έκθεση αυτοψίας τροχαίου ατυχήματος μετά του συνοδεύοντος αυτήν πρόχειρου σχεδιαγράμματος, και οι καταθέσεις που λήφθηκαν κατά την ποινική

προδικασία, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη σημείωση κατωτέρω, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, και τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως και χωρίς απόδειξη [άρθρο 336 παρ. 4 σε συνδ. με 591 παρ.1 ΚΠολΔ], αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 12.8.2016 και περί ώρα 12.00 ο ενάγων οδηγώντας την υπ' αριθ. κυκλοφορίας [redacted] δίκυκλη μοτοσυκλέτα ιδιοκτησίας του, κινούνταν επί της ανωνύμου οδού στην περιοχή της Αμμουδάρας Γαζίου που συνδέει το Βαρδινογιάννειο αθλητικό κέντρο με την λεωφόρο Μελίνας Μερκούρη, στο ύψος των Ελληνοπεραμάτων, στο ρεύμα πορείας με κατεύθυνση από Αλμυρό προς Αμμουδάρα και στην αριστερή λωρίδα αυτής με ταχύτητα που δεν ξεπερνούσε τα 40 χλμ/ ώρα. Την ίδια χρονική περίοδο ο πρώτος εναγόμενος οδηγώντας το υπ΄ αριθ. κυκλοφορίας [redacted] ρυμουλκό όχημα μετά ρυμουλκούμενου, ιδιοκτησίας του, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την αστική ευθύνη εκ της κυκλοφορίας του στην δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρία, κινούνταν στην ίδια περιοχή επί της συνδετήριας οδού του ΒΟΑΚ με κατεύθυνση από ΒΟΑΚ [έξοδος από την κατεύθυνση Ρεθύμνης – Ηρακλείου] προς τον οικισμό Ροδιά. Στο ύψος της διασταύρωσης των ανωτέρω οδών, σύμφωνα με την από 12.8.2016 έκθεση αυτοψίας που συνέταξε ο Υπαρχιφύλακας Α.Υ. Δαϊλάκης Ευάγγελος, υπήρχαν σε καθεμία από τις παραπάνω οδούς, ήτοι τόσο στην οδό όπου κινούνταν ο ενάγων, όσο και σε αυτήν που κινούνταν ο πρώτος εναγόμενος, ρυθμιστικές πινακίδες υποχρεωτικής διακοπής πορείας Ρ-2 ΣΤΟΠ, καθώς και ρυθμιστικές πινακίδες Ρ-32 που όριζαν ως ανώτατο όριο ταχύτητας στην περιοχή τα 40 χλμ/ ώρα, δεδομένου ότι στην παραπάνω διασταύρωση δημιουργούνταν ισόπεδος κόμβος με περισσότερες οδούς και ρεύματα κατεύθυνσης. Επομένως όλοι οι εισερχόμενοι στην διασταύρωση ανεξαρτήτως της κατεύθυνσης που κινούνταν όφειλαν να διακόψουν υποχρεωτικά την πορεία τους προ της πινακίδας ΣΤΟΠ, αφού, σύμφωνα με τον ΚΟΚ [ά. 4 παρ.10] οι πινακίδες σήμανσης αφορούν τους οδηγούς οι οποίοι κυκλοφορούν σε ολόκληρο το πλάτος του ανοικτού στην κυκλοφορία οδοστρώματος, εκτός αν, με κατάλληλη τοποθέτησή τους, απευθύνονται αποκλειστικά σε αυτούς που οδηγούν σε μία ή περισσότερες λωρίδες κυκλοφορίας που χωρίζονται με κατά μήκος διαγραμμίσεις ή

κατάλληλα διαχωριστικά μέσα, πράγμα που δεν συνέβαινε εν προκειμένω. Σημειώνεται ότι κατά τον χρόνο του ένδικου ατυχήματος ήταν ημέρα, επικρατούσε ηλιοφάνεια, η άσφαλτος στο οδόστρωμα όλων των παραπάνω οδών ήταν σε καλή κατάσταση και ξηρά, η κυκλοφορία των οχημάτων ήταν αραιή και των πεζών μηδενική, αμφότερες οι ως άνω οδοί που διασταυρώνονταν ήταν καμπύλες με δεξιά κλίση και κατωφέρεια, χωρίς όμως να περιορίζεται η ορατότητα σε κάποια εξ αυτών, ενώ σε καθεμία εξ αυτών υπήρχε διαχωριστική νησίδα μεταξύ των ρευμάτων κυκλοφορίας της, ως ειδικότερα διαλαμβάνεται στην παραπάνω έκθεση αυτοψίας. Πλην όμως και ενώ στην πορεία αμφοτέρων των διαδίκων υπήρχε ρυθμιστική της κυκλοφορίας σήμανση με πινακίδα ΣΤΟΠ, που τους υποχρέωνε σε διακοπή της κίνησης των οχημάτων τους προ αυτής, και έλεγχο των ρευμάτων κυκλοφορίας που διασταυρώνονταν, προτού επιχειρήσουν να διασχίσουν την διασταύρωση, κανένας εκ των ανωτέρω οδηγών δεν συμμορφώθηκε προς αυτήν, αλλά αντίθετα εισήλθαν αμφότεροι ταυτοχρόνως εντός της διασταύρωσης κατά παράβαση των σχετικών υποχρεώσεών τους εκ του Κ.Ο.Κ. Συγκεκριμένα ο μεν ενάγων δεν σταμάτησε, όπως όφειλε, την πορεία του οχήματός του για να ελέγξει την οδό, εφόσον υπήρχε ρυθμιστική πινακίδα υποχρεωτικής διακοπής πορείας των οχημάτων αλλά συνεχίζοντας την πορεία του, εισήλθε, στρίβοντας αριστερά, στο προς Ροδιά ρεύμα κυκλοφορίας, όπου όμως συγκρούσθηκε με το σε αυτήν την οδό κινούμενο προαναφερόμενο υπ' αριθμόν κυκλοφορίας [redacted] ΔΧΕ ρυμουλκό μετά ρυμουλκούμενου όχημα. Τα παραπάνω αποδεικνύονται πλήρως: α) από την από 12.8.2016 έκθεση αυτοψίας του Υπαρχιφύλακα Δαΐλάκη Ευάγγελου, μετά του συνοδεύοντος αυτήν πρόχειρου σχεδιαγράμματος, από την οποία αποδεικνύονται πλήρως αα) το πιθανό σημείο πρόσκρουσης των δύο οχημάτων εντοπίστηκε 3,2 μέτρα προ της νησίδας του δρόμου προς Ροδιά, ήτοι προ της εισόδου στον εν λόγω δρόμο, και όχι κοντά στο μέσο της διασταύρωσης [η οποία σημειωτέον έχει μήκος περί τα είκοσι μέτρα], χωρίς να έχουν βρεθεί καθόλου ίχνη τροχοπεδήσεως ούτε ίχνη πλάγιας ολίσθησης στο οδόστρωμα, γεγονός που υποδηλώνει ότι το μεν όχημα του εναγόμενου ακινητοποιήθηκε λίγα μέτρα προ της εισόδου στην Ε.Ο. ενώ η

μοτοσυκλέτα, η οποία δεν αποδεικνύεται ότι σύρθηκε στο οδόστρωμα, κινούνταν στην αριστερή λωρίδα της ανώνυμης οδού από Αλμυρό προς Αμμουδάρα με πρόθεση να εκτελέσει αριστερό ελιγμό, και όχι με ευθεία πορεία, αφού στην τελευταία αυτή περίπτωση, το σημείο σύγκρουσης θα ήταν περί το μέσο του φορτηγού οχήματος και περί το μέσο της διασταύρωσης, β) τις προσκομισθείσες μετ' επικλήσεως φωτογραφίες από τις οποίες προκύπτουν ευκρινώς τα σημεία σύγκρουσης των οχημάτων, όπως αυτά αναφέρονται ήδη στην ως άνω έκθεση αυτοψίας, και συγκεκριμένα η μοτοσυκλέτα στην εμπρόσθια δεξιά πλευρά, και το ρυμουλκό φορτηγό στο αριστερό τμήμα του, και ειδικότερα λίγο πιο πίσω από τον πρώτο τροχό από την θέση του οδηγού, γ) την από 12.8.2016 ένορκη προανακριτική κατάθεση του πρώτου εναγόμενου, σε συνδυασμό με την από 25.8.2016 αντίστοιχη του νυν ενάγοντος, ο οποίος καταθέτει χαρακτηριστικά – σε χρόνο εξαιρετικά εγγύς του ατυχήματος – ότι «στο ύψος του κόμβου λινοπεραμάτων στην διασταύρωση του δρόμου με Ροδιά και ΒΟΑΚ έστριψα αριστερά με κατεύθυνση προς Ροδιά, ενώ είχα περάσει κατά πολύ το μέσο της διασταύρωσης, αντιλήφθηκα ένα φορτηγό από πίσω μου το οποίο ερχόταν από την ΒΟΑΚ με κατεύθυνση προς Ροδιά και με έκλεινε το δρόμο, προφανώς ο οδηγός του φορτηγού δεν με είχε αντιληφθεί καθόλου, εγώ το φώναξα με σκοπό να με αντιληφθεί και να με αποφύγει ή έστω να σταματήσει, ενώ με είχε προπεράσει η τρίτη ρόδα του φορτηγού με είχε κλείσει τελείως το φορτηγό, το μεταλλικό παραπέτασμά του με χτύπησε στον δεξί ώμο με παρέσυρε και με πέταξε», ο οποίος βέβαια με την από 23.10.2016 νεώτερη κατάθεσή του ενώπιον των επιληφθέντων ανακριτικών οργάνων επιχείρησε να ανακαλέσει μερικώς την προηγούμενη κατάθεσή του ως προς την ακολουθούμενη από τον ίδιο πορεία, πλην όμως η νεώερη αυτή κατάθεση δεν κρίνεται αξιόπιστη, αφενός επειδή χρονικά εκτείνεται σε χρόνο μεταγενέστερο κατά πολύ του ατυχήματος, αφετέρου και κυρίως επειδή δεν συνάδει και δεν επιρρωνύεται από κανένα από τα προαναφερθέντα αντικειμενικά ευρήματα στον τόπο του ατυχήματος, τα οποία εξάλλου και ο ίδιος ουδόλως αμφισβητεί κατά τα λοιπά, και γ) την από 12.8.2016 έκθεση παράδοσης και κατασχέσεως του ως άνω ανακριτικού οργάνου και αφορά την ένδειξη καταγραφής [δίσκο] του ταχογράφου του [redacted] ΔΧΦ, ήτοι του οχήματος του πρώτου εναγόμενου, κατά την ένδικη μέρα του ατυχήματος. Το ατύχημα αυτό οφείλεται σε συγκλίνουσα αμελή

συμπεριφορά τόσο του ενάγοντος όσο και του πρώτου εναγόμενου, καθόσον ο πρώτος από αμέλειά του και συγκεκριμένα από έλλειψη της προσοχής την οποία όφειλε και μπορούσε κατά τις περιστάσεις να καταβάλει ως μέσος συνετός οδηγός (άρθρο 330 εδ. β΄ ΑΚ) όταν έφθασε στην συμβολή των ανωτέρω οδών δεν σταμάτησε πριν από αυτήν ώστε να ελέγξει την κίνηση των κινουμένων επί της διασταυρούμενης συνδετήριας οδού του ΒΟΑΚ προς την προέκταση της Ε.Ο προς Ροδιά οχημάτων και να παραχωρήσει την προτεραιότητα, όπως εξάλλου τον υποχρέωνε η υπάρχουσα και επί της πορείας του πινακίδα υποχρεωτικής διακοπής πορείας Ρ-2 (STOP) αλλά ανέλεγκτα και χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθεί ότι μπορεί να το πράξει χωρίς κίνδυνο ή παρακώλυση των λοιπών χρηστών της οδού και χωρίς να καταστήσει εγκαίρως γνωστή την πρόθεσή του για αριστερό ελιγμό με την θέση σε κίνηση του οικείου δείκτη αλλαγής κατεύθυνσης, εισήλθε στην εν λόγω συμβολή χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθεί ότι ήταν ασφαλές να το πράξει, κατά παράβαση των άρθρων 19 παρ.2, 21 παρ.2 και 26 παρ.1 ΚΟΚ, με αποτέλεσμα να παρεμβληθεί στην πορεία του στην διασταυρούμενη οδό κινουμένου υπ' αριθμόν κυκλοφορίας [redacted] Δ.Χ. Ε ρυμουλκού μετά ρυμουλκούμενου οχήματος του πρώτου εναγόμενου, και να συγκρουσθούν τα δύο οχήματα, και συγκεκριμένα να επιπέσει η υπ' αριθμόν κυκλοφορίας ΗΙΑ 112 μοτοσυκλέτα με την εμπρόσθια δεξιά πλευρά της στην αριστερή πλευρά του ως άνω ρυμουλκού οχήματος, και στο ύψος περίπου της πρώτης ρόδας αυτού, ιδιοκτησίας του πρώτου εναγόμενου. Σημειώνεται δε ότι κατά τον χρόνο του ένδικου τροχαίου ο ενάγων στερούνταν και της απαιτούμενης κατά το άρθρο 13 παρ.2 ΚΟΚ άδειας ικανότητας οδήγησης, πλημμέλεια η οποία συνετέλεσε και αυτή κατά την κρίση του Δικαστηρίου στην πρόκληση του ένδικου ατυχήματος από πλευράς του ενάγοντος, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα. Συνυπαίτιος όμως στην πρόκληση της παραπάνω σύγκρουσης είναι εξίσου και ο πρώτος εναγόμενος – οδηγός του ως άνω ρυμουλκού οχήματος, γιατί, καίτοι πλησίαζε και ο ίδιος στην συμβολή των ανωτέρω οδών δεν σταμάτησε πριν από αυτήν ώστε να ελέγξει την κίνηση των κινουμένων επί της διασταυρούμενης ανωνύμου οδού από Αλμυρό προς Αμμουδάρα

οχημάτων και να παραχωρήσει την προτεραιότητα, όπως εξάλλου υποχρέωνε και εκείνον η υπάρχουσα επί της πορείας του πινακίδα υποχρεωτικής διακοπής πορείας Ρ-2 (STOP), αλλά ανέλεγκτα και χωρίς προηγουμένως να μειώσει καθόλου την ταχύτητά του, όπως όφειλε ενόψει του ότι προσέγγιζε ισόπεδο κόμβο [άρθρο 26 παρ.1 ΚΟΚ] όπου υπήρχε ειδική σήμανση ρύθμισης της κυκλοφορίας και ευχερώς μπορούσε να πράξει, θεωρώντας μάλιστα αυθαίρετα και εσφαλμένα ότι δεν θα υπήρχαν οχήματα στο οδόστρωμα ενόψει του ότι η κίνηση στην ανωτέρω διασταύρωση εκείνην την ώρα ήταν αραιή, συνέχισε την πορεία του με την ίδια ταχύτητα που κινούνταν προηγουμένως, η οποία μάλιστα υπερέβαινε κατά πολύ το επιτρεπόμενο προεκτεθέν όριο ταχύτητας των 40 χλμ/ώρα, αφού κυμαίνονταν μεταξύ 60 και 80 χλμ/ώρα [ιδ. σχετικά την ένδειξη του ταχογράφου την κρίσιμη ώρα, όπως αποτυπώνεται στο σχετικό μετ' επικλήσεως προσκομισθέν έγγραφο καταγραφής], λαμβανομένων υπόψη τόσο της ιδιότητάς του ως επαγγελματία οδηγού όσο και του μεγέθους και του όγκου του οχήματος που οδηγούσε. Η παραπάνω αμελής συμπεριφορά του πρώτου εναγόμενου, ήτοι η παράβαση των άρθρων 19 παρ.2, 20 παρ.1 και 26 παρ.1 ΚΟΚ, είχε ως αποτέλεσμα να παρεμβληθεί αιφνιδιαστικά εντός της διασταυρώσεως και να αποκόψει την πορεία του οχήματος του ενάγοντος, δεδομένου ότι ο ίδιος κινούνταν με τέτοια υπερβολική για τις για τις περιστάσεις ταχύτητα, που είχε ως συνέπεια, το όχημα που οδηγούνταν από τον ενάγοντα, κατόπιν ανεπιτυχούς προσπάθειας του οδηγού του προς αποφευκτικό ελιγμό προς τα αριστερά, να συγκρουσθεί, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, με το φορτηγό του ίδιου. Υπό τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά το Δικαστήριο κρίνει ότι η ένδικη σύγκρουση οφείλεται σε κοινή συνυπαιτιότητα των διαδίκων, ήτοι σε ποσοστό 50% για τον ενάγοντα και 50% κατά ποσοστό στον πρώτο εναγόμενο, σύμφωνα με όσα αναλυτικά έχουν διαληφθεί προηγουμένως, και πρέπει εκ του λόγου αυτού να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσία βάσιμη η νομίμως προταθείσα σχετική ένσταση των εναγόμενων (άρθρα 300 ΑΚ). Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι εξαιτίας της ένδικης σύγκρουσης τραυματίστηκε ο ενάγων, Γεώργιος Παχάκης, ο οποίος διεκομίσθηκε με ασθενοφόρο αρχικά στο Βενιζέλειο Γενικό Νοσοκομείο Ηρακλείου, και ακολούθως στο ΠΑΓΝΗ, όπου νοσηλεύτηκε αρχικά στην θωρακοχειρουργική Κλινική για αιμοπνευμοθώρακα δεξιά, κατάγματα πλευρών, και κάταγμα σύστοιχης ωμοπλάτης, από 12.8.2016 έως 14.8.2016, οπότε και μεταφέρθηκε στην μονάδα εντατικής θεραπείας έως

16.8.2016 και ακολούθως εκ νέου στην θωρακοχειρουργική από 16.8.2016 έως 25.8.2016. Τέλος μεταφέρθηκε στην κλινική Ορθοπαιδικής – Τραυματολογίας και Μονάδα Σπονδυλικής Στήλης από την ως άνω ημερομηνία έως την έξοδό του από το νοσοκομείο την 2.9.2016, στην οποία νοσηλεύτηκε για συντριπτικό περιτροχαντήριο κάταγμα αριστερού ισχίου. Σύμφωνα δε με το από 2.9.2016 ιατρικό σημείωμα του θεράποντος ιατρού του Κ. [redacted], ο ενάγων «υπέστη πολλαπλές πνευμονικές θλάσεις άμφω με συνοδό αιμοπνευμοθώρακα δεξιά, που παρακεντήθηκε με δύο θωρακοσωλήνες, καθώς και διατροχαντήριο κάταγμα στο αριστερό μηριαίο και κάταγμα ωμοπλάτης». Ο ενάγων παρέμεινε για νοσηλεία στο πιο πάνω νοσοκομείο μέχρι τις 2.9.2016, οπότε και έλαβε εξιτήριο λόγω βελτίωσης, με σύσταση για αναλγητική αγωγή – αντιπηκτική για είκοσι ημέρες, αφαίρεση ραμμάτων και επανέλεγχο στο τακτικό ορθοπαιδικό ιατρείο σε 15 ημέρες, και κινητοποίηση με μερική φόρτιση σκέλους με Π έως δεκαπέντε κιλά φόρτιση, ενώ του συστήθηκε αποχή για χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών από την εργασία του [ιδ. σχετ. την 623/2.9.2016 ιατρική βεβαίωση του ως άνω ιατρού], ενώ σε επανέλεγχο που υπεβλήθη την 20.3.2017 – ήτοι σχεδόν επτά μήνες πιο μετά – στα εξωτερικά ιατρεία του Πα.ΓΝΗ. διαπιστώθηκε ότι παρουσιάζει υπολειμματική δυσκαμψία και πόνο στο ισχίο, το οποίο από ακτινολογικής πλευράς έχει πωρωθεί τελείως [ιδ. σχετικά προσκομιζόμενη μετ' επικλήσεως από 20.3.2017 ιατρική βεβαίωση του ως άνω θεράποντος ιατρού, Κ/νου [redacted], χειρουργού ορθοπαιδικού – Δ/ντή ΕΣΥ, ιατρού Πα.ΓΝΗ]. Ο παθών μετά την έξοδο του από το νοσοκομείο την 2.9.2016 έως και την 17.9.2016 δεν μπορούσε να αυτοεξυπηρετηθεί και είχε ανάγκη φροντίδας τρίτου προσώπου. Κατά το διάστημα αυτό τον φρόντιζε και περιποιούταν η πεθερά του, [redacted], με υπερένταση των δυνάμεων της. Εάν δε είχε προσλάβει τρίτο πρόσωπο για το σκοπό αυτό θα είχε δαπανήσει το ποσό των 30 ευρώ ημερησίως, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, και για δεκαπέντε ημέρες το ποσό των 450 ευρώ (30 ευρώ Χ 15 ημέρες). Σημειωτέον ότι το γεγονός ότι τις προαναφερόμενες υπηρεσίες κάλυψε η πεθερά του, δεν μπορεί να αναγάγει σε ωφέλεια του εκάστοτε υποχρέου και σε αποφυγή καταβολής της σχετικής αποζημίωσης του παθόντος

και αν ακόμη αυτός δεν κατέβαλε αμοιβή της πεθεράς του για τις εν λόγω υπηρεσίες της (ΑΠ 1545/2009 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 2037/2007 ΝΟΒ 2008 σελ 972, ΑΠ 1918/2005 ΕΛΔνη 47 σελ 429, ΑΠ 833/2005 ΕΛΛΔνη 47.96, ΑΠ 1379/2004 ΤΝΠ Νόμος, Εφ Πειρ 22/2014 ΤΝΠ Νόμος, Εφ.Πατρ. 208/2005 ΝΟΒ 2006 σελ 240, ΕφΛαρ. 221/2005 αρμ. 2005 σελ 1654). Το επιπλέον ζητούμενο κονδύλιο για τις 15 ημέρες που νοσηλευόταν ήδη στο ΠΑ.ΓΝΗ. μετά την έξοδό του από την μονάδα εντατικής θεραπείας, και έως το εξιτήριό του, τυγχάνει απορριπτέο ως αναπόδεικτο, δεδομένου ότι εντός του ως άνω νοσηλευτικού ιδρύματος υπήρχε επαρκές νοσηλευτικό προσωπικό, που ήταν σε θέση να τον εξυπηρετεί κατά τον χρόνο της νοσηλείας του σε αυτό, ενώ δεν διευκρινίζει ουδόλως, γιατί σε ένα οργανωμένο νοσοκομείο ο ίδιος είχε την ανάγκη και επιπλέον βοήθειας από τρίτο πρόσωπο κατά τον χρόνο νοσηλείας του σε αυτό, πέραν της σε αυτόν παρεχόμενης από το εκεί νοσηλευτικό προσωπικό. Ακολούθως, από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος στο ακροατήριο και από τα διδάγματα της κοινής πείρας (άρθρο 336 παρ.4 ΚΠολΔ, ΑΠ 95/2005 ΝΟΜΟΣ), από την φύση των τραυμάτων, την έκταση αυτών, και από την ανάγκη για ταχύτερη και αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των κακώσεών του (ΑΠ 1276/2005 ΕΛΔνη 2007.1021, ΕφΛαμ 253/2013 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΛαμ 14/2011 ΕΠΙΔΙΚΙΑ 2011.323, ΕφΛαμ 22/2010 ΕΠΙΔΙΚΙΑ 2011.47) αποδείχθηκε η χορήγηση της βελτιωμένης (πέραν, δηλαδή της συνήθους) τροφής (κρέατος, γάλακτος, φρούτων, ψαριών) στον ενάγοντα για το χρονικό διάστημα από 2.9.2016 [οπότε εξήλθε του νοσοκομείου] μέχρι και την 21.10.2016, ήτοι για συνολικό χρονικό διάστημα 50 ημερών, η οποία επιπλέον δαπάνη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ανέρχεται σε 5 ευρώ ημερησίως. Αποδείχτηκε δε ότι δαπάνησε αναγκαίως για τη λήψη της βελτιωμένης τροφής το ποσό των 250 ευρώ (= 50 ημέρες Χ 5 ευρώ την ημέρα) και συνεπώς κατά το παραπάνω ποσό πρέπει να γίνει δεκτό το σχετικό αίτημα του ενάγοντος, ενώ το πλέον αυτού ποσό, που αιτείται ο ενάγων κρίνεται υπερβολικό και αναπόδεικτο, και πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο. Επομένως για τις ως άνω αιτίες ο ενάγων δαπάνησε σχετικά το συνολικό ποσό των [450+250] επτακοσίων [700] ευρώ, το οποίο πρέπει να αναγνωριστεί ότι υποχρεούνται να του καταβάλλουν οι εναγόμενοι αλληλεγγύως και εις ολόκληρο, μειωμένο κατά ποσοστό 50%, ήτοι κατά 350 ευρώ, δηλαδή κατά το ποσοστό συνυπαιτιότητας του ίδιου. Επομένως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να του

καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρο ως αποζημίωση για την ως άνω θετική του ζημία το συνολικό ποσό των τριακοσίων πενήντα (350 €) ευρώ, νομιμοτόκως από την επόμενη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και ως την εξόφληση. Περαιτέρω, εξαιτίας του ανωτέρω περιγραφόμενου τραυματισμού του, ο ενάγων, υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να υποχρεωθούν οι ανωτέρω να του καταβάλουν και χρηματική ικανοποίηση η οποία αποτιμάται στο ποσό των 6.500 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο κατ' άρθρο 932 ΑΚ, σταθμίζοντας τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα το ατύχημα και ειδικότερα το βαθμό πταίσματος του πρώτου εναγόμενου, αλλά και του ίδιου του ενάγοντα στην πρόκληση της ένδικης σύγκρουσης, τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, το είδος της βλάβης που επήλθε και την έκτασή της, την ταλαιπωρία που ο ενάγων υπέστη, και υφίσταται λόγω της επιδείνωσης της κατάστασης της υγείας του, καθώς και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων φυσικών προσώπων (δεδομένου ότι η ευθύνη της εναγόμενης ασφαλιστικής εταιρίας είναι εγγυητική). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται αλληλεγγύως και εις ολόκληρο να καταβάλουν στον ενάγοντα το συνολικό ποσό το συνολικό ποσό των τριακοσίων πενήντα (350 €) ευρώ, καθώς επίσης και ότι υποχρεούνται αλληλεγγύως και εις ολόκληρο να του καταβάλλουν επιπλέον και το συνολικό ποσό των έξι χιλιάδων πεντακοσίων ευρώ (6.500€), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Όσον αφορά το αίτημα για την κήρυξη της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής το δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι, οι οποίοι επιβάλλουν την προσωρινή εκτελεστότητα ούτε ότι η επιβράδυνση της εκτελέσεως είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα, ο οποίος άλλωστε δεν επικαλείται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που να στηρίζουν το αίτημά του ούτε προέκυψαν τέτοια από την δικογραφία και την συζήτηση στο ακροατήριο, γι' αυτό το σχετικό αίτημα τυγχάνει απορριπτέο ως ουσιαστικά αβάσιμο. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να κατανεμηθούν μεταξύ των διαδίκων ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας του καθενός και πρέπει να

επιβληθεί σε βάρος των εναγόμενων ένα μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος αυτής, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματός του, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 178, 189 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι έκρινε ως απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση των εναγόμενων να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρο στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των τριακοσίων πενήντα (350 €) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγόμενους να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρο στον ενάγοντα το ποσό των έξι χιλιάδων πεντακοσίων ευρώ (6.500 €), με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος των εναγόμενων μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το οποίο καθορίζει σε επτακόσια είκοσι (720 €) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στο Ηράκλειο Κρήτης στις 6-8- 2018, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ